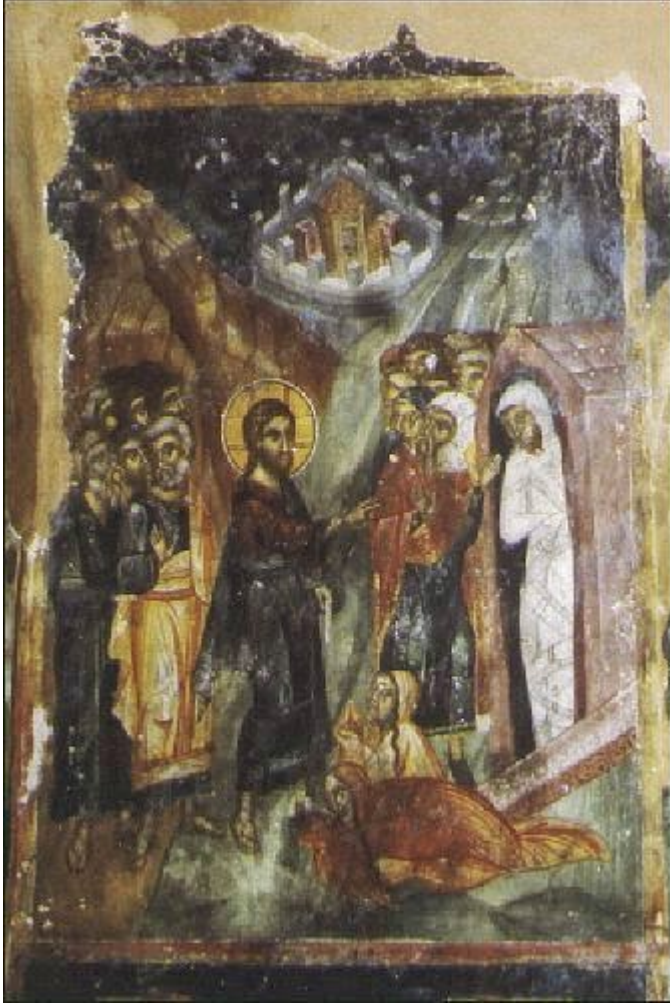

Στο σπίτι του Λαζάρου (Χριστοκεντρικές)

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ

...Ἐστρωσαν δείπνο με τον Λάζαρο δίπλα Σου, Θεέ μου και Κύριέ μου· Εσύ, που είσαι η Ανάσταση και η Ζωή! Ποιός να Σέ 'βλεπε εκεί και να μην φλεγόταν από θαυμασμό, αγάπη, ευγνωμοσύνη και δοξολογία; Και, τί, τάχα, θα έλεγες, όταν η Μαρία, σε μια θεία παραφορά και σ' ένα ξέσπασμα ευχαριστίας, που της ανέστησες τον τετραήμερο νεκρό αδελφό της, «λαβοῦσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας Σου καὶ ἐξέμαξε ταῖς θριξίν αὐτῆς...»; Τί, θα έλεγες, Ιησού μου, που οι ευαγγελιστές Σου απεισιώπησαν;

Τί παραδείσια εικόνα παρουσίαζε το σπίτι του φίλου Σου Λαζάρου, όταν «πρὸ ἕξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα», πήγες στο σπίτι της νεκραναστάσεως! Αλλά, όταν «ἡ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ μύρου», και οι ψυχές συνεπαρμένες από ένθεες αλλοιώσεις που ενεργούσε η θεϊκή μυροβλυσία Σου, ακούστηκε η «φιλόπτωχη»

φωνή του Ιούδα. Ακούστηκε σαν απαίσια ηχώ που έβγαινε μέσα από τις ερεβώδεις αβύσσους της κολάσεως.

Τί, τραγική αντίθεση που δημιουργούσε η δαιμονοποιημένη σιδερένια καρδιά! Αν, Χριστέ μου, ο νους ήταν φωτεινός και η καρδιά ελεύθερη από τα ψεκτά πάθη, ώστε να αλλοιώνονται θείως από την φλόγα και το φως της θείας παρουσίας Σου, θα μπορούσαν να αναδυθούν χωματένιοι λογισμοί, φτωχοί, ανάξιοι της στιγμής και του αφάτου μεγαλείου Σου; Μήπως κάπως έτσι δεν υφάινεται η τραγωδία της άθεης ζωής και της εν αποστασία ανθρώπινης ιστορίας του ανθρώπου;

Και μετά την ανάσταση, με τον δεσποτικό λόγο Σου, του τετραήμερου Λαζάρου, φούντωσε τόσο πολύ ο φθόνος των αρχιερέων, ώστε «έβουλεύσαντο ίνα και τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν...»! Ω, Κύριε και Θεέ της αγάπης! Τί, απίστευτη κατάπτωση! Τί, παφλασμοί κακίας και φθόνου! Πόσος δαιμονισμός ιερωμένων! Αλλά, Σου, Ιησού μου γλυκύτατε, πορευόσουν προς το εκούσιο Πάθος, θυσιαζόμενος για την σωτηρία όλου του κόσμου, όσο κι αν η ψυχή Σου εταράχθη, σαν άνθρωπος, από την αγνωμοσύνη και τις φονικές προθέσεις των αρχόντων του λαού...

από π.Δαμιανός

«Χριστοκεντρικές εμπειρίες ενός ερημίτου» (Επιμέλεια Μοναχού Θεοκλήτου Διονυσιάτου), §40-§42, σελ. 74-76, εκδόσεις «Αστέρος», Αθήνα 1991.

Πηγή: sophia-siglitiki.blogspot.gr